

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789152304.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Sørejsen gik heldigt, og glad hilste jeg atter det kære København. Jeg drog atter ind i det hyggelige, selskabelige hus, omgivet af de gamle omgangsvener. Jeg hilste alt, gader, torve, mennesker med glæde og følte et overmål af legemlig kraft i forening med ungdom og lykke i alt, hvad jeg foretog mig. Dette udartede hos mig hidtil betænksomme pige til en letsindighed og tankeløshed, som jeg desværre snart måtte bøde hårdt for. I slutningen af den sidste teatersæson var en ung, smuk kandidat blevet antaget ved teatret. Han gjorde lykke hos publikum, alle roste ham som menneske og virkelig var han en god, dannet og forstandig ung mand. Han havde fra det første øjeblik af udmærket mig fremfor alle og kastede desværre sin godhed på mig i den grad, at det var tydeligt for alle, hvad hans tanker var, og hvor alvorlig en interesse han havde for mig. Den megen omtale, jeg i Norge havde været udsat for, begyndte nu også i hjemmet, idet man snart forlovede mig med en, snart med en anden. Snart hed det, at en havde berøvet sig livet for min skyld, snart at jeg havde bragt den og den til fortvivlelse. At mangan en forrykt tilbeder gjorde sig til latter ved sin opførsel og bar sin tilsyneladende fortvivlelse til skue, var det ikke muligt for mig at hindre, og bysnakken gjorde en myg til en elefant. [Ja, for at man kan få et begreb om, hvor vidt denne sladder gik, vil jeg anføre dette: jeg har alt engang omtalt, at jeg var en stor syerske og udførte alt kvindeligt arbejde med lyst og lethed. Således havde jeg broderet mig garneringen til en kjole, som jeg pyntede mig med på en aftenunderholdning, hvor jeg fremsagde et digt. Denne kjole gjorde en sådan opsigt, at min faderlige ven, Collin, kaldte mig til sig og på sin milde, hjertelige måde spurgte mig, om jeg ikke nok ville sige ham, hvorfor jeg havde denne kjole, da byen talte om alleslags. Forundret hørte jeg på ham og svarede, at jeg selv havde syet den, hvilket madam W. kunne bevidne. Rørt klappede han mig på kinden og sagde: »Jeg tror dig, min egen kære Hanne! Bryd dig ikke om, hvad jeg har sagt.« Da jeg kom hjem, fortalte jeg madam W. denne besynderlige samtale og bad hende tale med 136 Collin for at få at vide, hvad dette havde at betyde. Få dage efter fortalte hun mig, at Collin havde sagt hende, der gik det rygte, at en fornem og anset mand havde lagt an på at vinde mig, og at det var fra ham, jeg havde denne pragt. »Jeg sagde Collin,« vedblev hun, »at der ikke var skygge af sandhed heri, at du var en lille heks i at sy, og at den hele stads havde kostet dig få rigsdaler til det klare tøj, hvorpå broderiet var anbragt.« Hvad det var for en mand, der lagde an på at købe mig, har jeg aldrig erfaret, og han har rimeligvis slet ikke været til.]